

Siedma veľkonočná nedeľa rok A

Jn 17, 1 – 11a

21. máj 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Veľkonočné obdobie sa končí a my si chceme z Krista, z jeho zmŕtvychvstania odniesť odkaz Veľkej Noci do svojich životov. Tým odkazom je nový život, ktorý sa nám v Kristovi otvára. O tomto živote Ježiš rozprával a sám ho žil. Žil ho napriek tomu, že tí, ktorí jeho výzvu nechceli počuť, pretože presahovala ich predstavu Boha, sa rozhodli umlčať ho, usmrtiť. Jeho výzva ale nebola umlčaná, tajomným spôsobom sa ešte viac znásobila. Dostala novú silu, Ježišovou smrťou sa jeho slovo stalo ešte silnejším. Kristus začal žiť novým, osláveným životom. Najprv v kruhu svojich verných v Jeruzaleme. Potom v osobe apoštola Pavla jeho výzva našla novú rezonanciu, odpoveď v mužovi, ktorý Ježišových učeníkov najprv prenasledoval, ale potom sa ho Ježišovo poslanstvo dotklo natoľko, že v ňom uvidel začiatok nového života a začal z neho sám žiť.

Ježišovu poslanstvo Pavol neúnavne prinášal celému vtedajšiemu svetu, vtedajšej rímskej ríši. Kristus, jeho nový život sa tak stal zárodkom obnovy života celej vtedajšej spoločnosti, vtedajšieho ľudstva. My sa možno pýtame, ako to bolo možné? Ako vedeli jednoduchí rybári, Pavol, ktorý tiež nepochádzal zo vznešeného rodu mohli pretvoriť s Kristom celý vtedajší svet. Bolo to vďaka tomu, že Kristus sa naozaj nanovo narodil v ich vlastnom živote. Oni naozaj pocítili, že Kristus má v sebe slová večného, skutočného života. Uvedomili si, že jeho poslanstvo v nás otvára skryté cesty k druhému človeku, otvára v nás priestor pre nový, lepší život v spoločnosti. Zakúsili, že tento nový život sa nezakladá len na litere, písmene zákona, ale na živom, priamom vzťahu k Bohu a k druhým ľuďom, ku ktorému nás Kristus a jeho príklad vyzývajú. Apoštoli sami zakúsili, že Ježišovo poslanstvo nie je nejaké ťažké a neúnosné bremeno, ktoré by prekračovalo ich schopnosti niesť ho - naopak sami cítili, že jeho bremeno je ľahké a jeho jarmo príjemné.

Ježišovo poslanstvo nechce ani v nás umŕtvíť naše vlastné ja, ale chce ho pozdvihnúť na novú božiu úroveň. Na tú úroveň, ktorou Boh aj nás i všetko živé miluje. Chce pozdvihnúť aj nás, aby sme si uvedomili Boha, ktorý oživuje a oslavuje Ježiša, vníma v ňom Boh svojho Syna. A ponúka ho aj nám. Je to vzťah, v ktorom sa nemusíme nič učiť, nepotrebuje žiadne učenie, žiadne znamenia. Pretože Syn je zároveň dedič, nositeľ, pokračovateľ života, ktorý dostal od Otca. A Syn chce aj v našom živote vstať z mŕtvych. Apoštoli sa pri rozlúčke s Ježišom snažili uchovať si obraz Krista na jeho ceste k Bohu Otcovi. Evanjelista im ale pripomína z Ježišovej rozlúčkovej reči spoločenstvo s Ježišom, ktoré trvá aj naďalej. Vnútorne spoločenstvo s Ježišom sa dostalo aj k nám, aj my sa snažíme z neho čerpať, aj my sa snažíme z neho žiť. Ono aj nám otvára novú perspektívu života.

Ježiš v dnešnom evanjeliu prosil nielen za svojich priamych učeníkov, ale aj za nás, aby sme nestratili svoju úroveň božích detí, syna a dcéry Boha, ktorú sme získali cez Krista. Ježiš nám zjavil Božie meno - hovorí evanjelista - zjavil nám meno Boha, ktoré znie Otec. Otec, pre ktorého sme aj my deti, synovia, dcéry, ktorý môžu jeho dedičstvo prinášať ďalej nášmu svetu. Ježiš svoje poslanstvo nezjavil svetu, ktorý si žiada učenosť, ani ho nezjavil tým, ktorí si žiadajú znamenia, zjavil ho tým, ktorý cez Ježiša zakusujú Boha ako Otca.

Dnes sa vďaka nám môže Ježišovo slovo znieť v tomto svete. Podarí sa to vtedy, keď ho aj my – podobne ako apoštol Pavol - prijmemme svojou bytosťou. Ak sa aj my kresťania viac vrátíme k živému spoločenstvu s Ježišom a s Bohom. Vtedy sa nám môže podariť prekonávať rozpory, ktoré sú v dnešnom svete. Ak sa vrátíme k Ježišovmu posolstvu, potom budeme môcť naplniť tie výzvy, pred ktorými stojíme ako ľudia 21. storočia a ktoré ani dnes nie sú jednoduché. Ale najprv musíme Ježišovo posolstvo prijať ako to, ktoré nám otvára priamu cestu k životu a k druhému človeku. Ak to dokážeme, potom aj my svojim životom oslávime Ježiša Krista. Prosme za to aj pri dnešnej omši.

Viliam Arbet